

Všemohoucnost

Francois Varillon

Je zapotřebí velké zkušenosti, možná celého života, abychom nahlédli, že jako chudoba je bohatstvím, tak i slabost je v řádu lásky mocí. Člověk je neustále nakloněn, když myslí na vlastního Boha, vystoupit ze sféry lásky a představovat si jiné atributy, než jaké náleží lásce.

Chtělo to staletí než Bůh zástupů, Bůh velikých vojsk začal být ctěn jako bezbranný Bůh. Jako existuje Sláva za slávou, existuje také Moc, která převyšuje veškerou moc. Kdyby to býval věděl Rilke, nemluvil by o rozhořčení andělů nad zkázou, která se udála. Mluvil by o „nemohoucnosti“. Protože láska nemá žádnou moc k tomu, aby ničila to, co tvoří, nemusí se snažit opanovat.

Všemohoucnost Boha je pravým opakem oné potentia, kterou si lidé ve své prapůvodní křehkosti ve spojení s ním představovali a kterou nyní, když se stali bohatými a silnými, odmítají jako konkurenci. Pokora nikomu nekonkuruje. Na svém nejvyšším vrcholu se pokora stává zranitelným dítětem položeným do jeslí a mladým mužem přibitým na kříž. Proč je pro nás tak těžké, když se v liturgii modlíme „věčný a všemohoucí Bože“, pamatovat na Ježíšova slova „Kdo viděl mne, viděl Otce“? Není jiný Bůh než ten, který je Ježíšovým Otcem.

přeložila dč